

Pastýřský list ke svátku svaté Hedviky 2016

Milovaní bratři a sestry,

už dvacet let má v nebi na starosti naši diecézi svatá Hedvika. Je to z rozhodnutí svatého Jana Pavla II., který zřizovací bulou stanovil jako patronku naši diecéze právě tuto světici, která má k našemu kraji tak blízko.

Je pravdou, že žila před mnoha staletími, společenská situace její doby byla hodně odlišná od té naší, ale přesto nám má co povědět. Svatost totiž přesahuje staletí, přesahuje společenské vztahy, protože svatost je především vztah k Bohu. Je vždy něco, co můžeme i přes ta staletí najít zajímavého nebo i inspirujícího v životě svatých a máme možnost to aplikovat do naší současnosti, do našeho života. Jen si tak vzpomínám na svatého Ignáce, který v době rekonvalescence po zranění, které jako voják utřžil v boji, se začel do životopisů svatých a díky této inspiraci našel cestu k totální proměně svého života a založil řád jezuitů, který se presentoval jako vojsko Ježíše Krista. My se chceme dnes inspirovat právě svatou Hedvikou, která má i naší době co říci.

Už několik let připravuje malá skupinka autorů materiál zvaný „Ve škole Ježíšově“. Je to text obsahující náměty pro setkávání se ve skupinkách a dává i podněty k diskusím a přemýšlení o daných tématech. Letošní téma zní „Mé místo v církvi“. To není téma jen pro nás, ale v podstatě pro všechny generace, tedy i pro svatou Hedviku. My máme dnes možnost popřemýšlet o místě v církvi svaté Hedviky. Byla to žena, které se v dětství dostalo solidního náboženského vychování, a v životě církve byla jistě hluboce zakořeněná. Modlitební život byl v té době samozřejmostí, zrovna tak jako snaha napodobit Krista i v těch nejmenších věcech. Výchova v klášteře jistě udělala také své, takže když byla provdána za slezského velmože Jindřicha, velmi rychle pochopila, že její současné místo v církvi je její rodina. Rodina se vším, co k ní patří: tedy společenství s manželem, podpora jeho aktivit, péče o děti, kterých přivedla na svět celou řadu, přičemž si nepřipustila, že by mohla mít právo rozhodovat o svém těle a třeba se nenarozeného dítěte i zbavit. (Mimoходом, současná mediální argumentace, že neodborně provedený potrat může způsobit smrt matky, je nepřijatelná, protože u každého provedeného potratu je smrt jistá. Když ne matky, tak dítěte.).

Kromě těchto stavovských povinností našla své místo v církvi i v péči o chudé. Stala se opravdu dobrotitelkou slezského lidu, kterému se snažila dobře porozumět, a proto se také intenzivně učila jeho jazyk. I když vznešeného rodu, nechtěla se odlišovat ani svým oblečením od svých „poddaných“. Když ovdověla a zemřel její syn Jindřich II., odešla do kláštera, kde byla poslušna představené, kterou byla její dcera Gertruda. Tato nová životní situace ji tím více pomáhá mít oči otevřené a vidět všechny potřebné a podle svých možností jim pomáhat. To je její místo v církvi: být tady pro druhé. Ať už je to manžel, děti, chudí nebo potřební. A s láskou se rozdávát.

Bratři a sestry, není po těch staletích její život tak trochu výzvou pro nás? Své místo v církvi najdeme jistě účastí na bohoslužbách, přijímáním svátostí, četbou Písma sv., stálým vzděláváním se a poznáváním Božích pravd. Ale především také otevřenýma očima, kdy vidíme nouzi, která panuje kolem nás. Nemám na mysli jen nouzi materiální, ale především nouzi a chudobu duchovní, kdy jako křesťan chci mít na paměti povinnost povzbudit a potěšit zarmouceného bratra nebo sestru.

A bylo by špatně, kdybych nepřipomněl, že nejlepší místo, které mohu v církvi nalézt, je postoj milosrdenství ke všem, se kterými se setkávám. Nedovedu si představit, že by svatá Hedvika někomu pomáhala a přitom se na něj mračila, případně ho i peskovala za to, že je chudý. Díky příkladu svaté Hedviky chtějme pečovat o atmosféru v našich rodinách, z kterých pak vyrůstají další generace křesťanů. Pečujme o mezilidské vztahy v našich farnostech, umějme pomáhat tam, kde je to zapotřebí. Nebud'me nevíšmaví k bolestem druhých. A nad to nade všechno mějme lásku ke Kristu, který je svorníkem dokonalosti a který nás skrze svůj kříž sjednocuje v rodinu Božích dětí.

Svatá Hedvika kéž se za nás přimlouvá.

Ze srdce Vám všem žehná

✠ František Václav Lobkowicz
biskup ostravsko-opavský